

Ниловъ, сѣдналъ спокойно прѣдъ печката, съ удоволствие слушаше тоя ревъ на урагана, който му повръщаше свободата. Нѣколко врѣме вече Ниловъ тънеше въ сладостно-дрѣмливо замечтане, подъ музиката на вѣявицитѣ, когато вратата се почука.

Ниловъ се сепна, навъси се и си каза:

— Кой ще е тозъ герой, та иде въ такова адско врѣме? ... па отиде да отвори.

Влѣзе единъ момъкъ на двайсетина години, русъ, блѣденъ, съ погледъ плахъ и смутенъ, облѣченъ въ палто цѣло засипано съ снѣгъ; той си каза бързо и неясно името, поздрави съ праздникъ Нилова и, на поканата му, сѣдна.

Той се озърташе свѣнливо, като че ненамислено какво да каже. Ниловъ му прѣдложи папириска съ обикновеннитѣ истрити въпроси за здравето и тѣмъ подобни.

— Благодарѣ, добръ съмъ... Не пушѣ, отговори момъкътъ, па съ неувѣренъ и треперливъ изъ начало гласъ зафана така:

— Господинъ Ниловъ, азъ нѣмамъ честь да ви бѣдѣхъ познатъ... Но азъ съмъ вашъ горещъ поклонникъ... Азъ съ въсищание четѣ вашитѣ творения... Отъ дълго врѣме желаяхъ да се удостоѣмъ... да се запознаѣ съ васъ... Азъ съмъ гимназистъ отъ VI-й класъ на X... та гимназия. Вчера дойдохъ... по работа... и главното ми желание бѣше вамъ тоестъ... да се прѣдстава. (Момъкътъ червенѣеше сѣ пѣ-силно и мачкаше съ ожесточение шапката си отъ ерешка кожа). Азъ... да ме извините... вие сте ми рѣководитель и образецъ... Азъ се занимавамъ съ литературата. Усѣщамъ голѣма наклонность, господинъ Ниловъ, имамъ желание да се посвѣтъ на списателство... по силитѣ си... Но не